

Сон Тафіті

— Тафіті! Геть здурів? Будь тут! — схвильовано запищав Туту, дивлячись услід братові. — Пам'ятай про містера Гого!

— Пф-ф-ф, та він не з'явиться, — пробурмотів Тафіті, відскочивши ще трохи далі від нори. До великого каменя. Звідти відкривався чудовий огляд широкої рівнини. Червона земля, жовта трава, і де-не-де височіли поодинокі велетенські дерева. Проте найбільше Тафіті цікавив таємничий високий пагорб далеко на обрії. Що ж там за ним?

Тафіті ще трішки потягнувся вперед. Наче це чимось допоможе! Щоб розгледіти, що там за пагорбом, треба на нього піднятися.

Та для такого маленького сурикатика це надто довга й небезпечна подорож. Тафіті зітхнув.

— УВАГА! Тривога! Летить містер Гого! — заволав раптом Туту.

ШМИГ! І всі сурикати позникали у своїх норах. Тафіті з'їхав з каменя й щодуху помчав по піску. Швидше, до найближчого входу!

— О, он іще один, — зрадів містер Гого й ринув із неба вниз.

Тафіті сторчголов пірнув у нору.
Фух, ледве встиг!

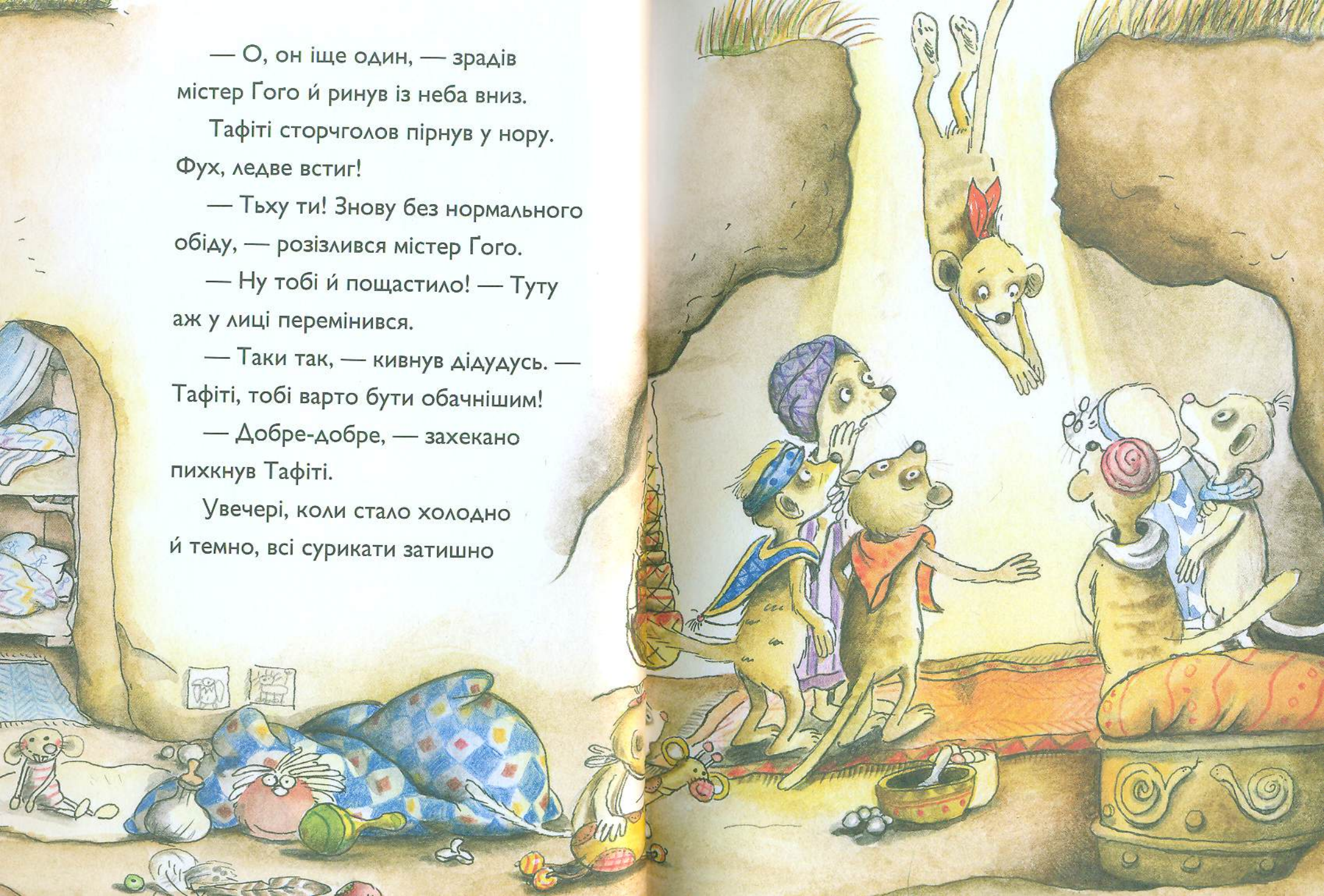
— Тьху ти! Знову без нормального обіду, — розізлився містер Гого.

— Ну тобі й пощастило! — Туту аж у лиці перемінився.

— Таки так, — кивнув дідудусь. — Тафіті, тобі варто бути обачнішим!

— Добре-добре, — захекано пихкнув Тафіті.

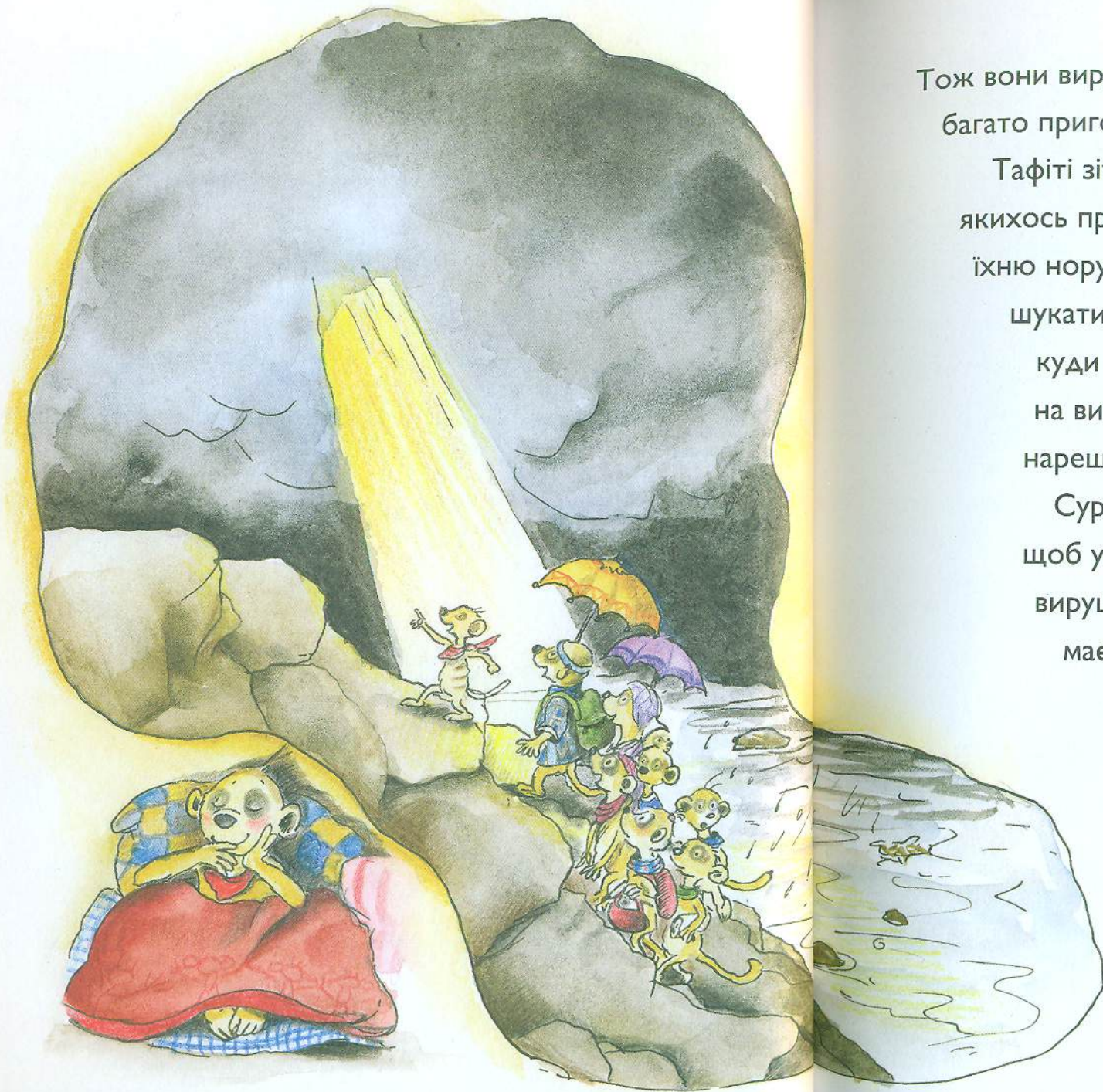
Увечері, коли стало холодно й темно, всі сурикати затишно

вмостилися у вітальні біля каміна. Туту смажив горіхи. А дідудусь розповідав свої старі історії. Про пра-пра-пра-пра-пра-прадідудуса, який колись вирушив у небезпечну мандрівку й нарешті знайшов тут свій новий дім. Тафіті вже знав ці історії ледь не напам'ять. Проте завжди слухав із задоволенням.

— Усе було затоплено, — розповідав дідудусь, — ніде навіть шматочка суходолу не виднілося. Що ще залишалося йому з родиною? Тільки шукати нову, суху домівку.

Тож вони вирушили в дорогу, де на них чекало багато пригод!

Тафіті зітхнув. Йому теж хотілося б якихось пригод. Іноді він навіть мріяв, щоб їхню нору затопило. Тоді їм довелося б шукати нову домівку. Тафіті вже знав, куди вони могли би перебратися: на високий пагорб! Тоді б він побачив нарешті, що там за ним ховається!

Сурикат замислився. Невже треба, щоб усе затопило? Невже, щоб він вирушив на пошуки пригод, спершу має статися щось погане? Невже він не може піти просто так? Суто з цікавості? Тафіті почував себе за вухом. І відразу ж запитав про це дідудуся.

— Ти здурів? —
дідудусеві аж подих
перехопило. — Ти що,